

ที่ นร ๐๕๐๓/๑๙๙๕๗

๗ ตุลาคม ๒๕๕๗

สำนักงานเลขาธิการสภา
ปฏิบัติหน้าที่
สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
เลขรับ ๖๒๗๙
วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๗
เวลา ๐๘.๒๕ น.

สำนักนายกรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จำนวน ๑๐ ฉบับ

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติในเรื่องนี้ จำนวน ๑๐ ฉบับ

กลุ่มงานบริหารทั่วไป
รับที่ ๒๕๕๗/๕๗/วันที่ ๗ ต.ค. ๕๗
เวลา ๐๘.๒๕ น. ส่ง ส.ก.ต.พ.ว.น.
สำนักงานประชุม

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ

๑. ร่างพระราชบัญญัติความรับผิดทางแพ่งเพื่อความปลอดภัยจากมลพิษน้ำมัน พ.ศ.

๒. ร่างพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (ปรับปรุงหน่วยงานที่ได้รับ

ยกเว้นภาษีประจำปี)

๓. ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (กำหนดความผิดเกี่ยวกับการถ่ายวิดีโอ

ในโรงภาพยนตร์)

๔. ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (คุ้มครองข้อมูลการบริหารสิทธิ)

๕. ร่างพระราชบัญญัติความลับทางการค้า (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๖. ร่างพระราชบัญญัติกองอาสารักษาดินแดน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๗. ร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (ส่งไปส่งทางไปรษณีย์)

๘. ร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (กำหนดสัญญาณจราจร

เพิ่มเติมกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้ไฟฉายเรืองแสงในการแสดงสัญญาณจราจรได้)

๙. ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.

๑๐. ร่างพระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

จำนวน ๑๐ ฉบับ ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นเรื่องด่วน

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้จำนวน ๑๐ ฉบับ พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล และบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาเป็นเรื่องด่วนต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

พลเอก

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)

นายกรัฐมนตรี

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๔ (อมรสาภิรมย์)

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๕๘

กลุ่มงานยุติ
รับที่ ๒๐ (๖) ๗๕๕๗
วันที่ ๗ ต.ค. ๕๗
เวลา ๐๘.๕๕ น.
สำนักงานประชุม

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ดังต่อไปนี้

(๑) เพิ่มบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาต และเพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับความผิดดังกล่าว (เพิ่มมาตรา ๒๘/๑ และมาตรา ๒๙/๑)

(๒) เพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของ
คนพิการทางการมองเห็น คนพิการทางการได้ยิน คนพิการทางสติปัญญา และคนพิการประเภทอื่นที่
กำหนดในพระราชกฤษฎีกา (เพิ่มมาตรา ๓๒ วรรคสอง (๙))

เหตุผล

เนื่องจากปัจจุบันมีปัญหาการทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์ในระหว่างการฉายในโรงภาพยนตร์ทั้งภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาต แล้วนำไปทำซ้ำในสื่อต่าง ๆ เช่น แผ่นซีดี หรือแผ่นดีวีดี เป็นต้น ออกจำหน่าย สร้างความเสียหายทางเศรษฐกิจต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์และธุรกิจที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นการขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ และอาศัยข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ในปัจจุบัน โดยอ้างว่าเป็นการทำซ้ำเพื่อประโยชน์ของตนเอง จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยกำหนดให้การกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ในลักษณะดังกล่าวเป็นความผิดเฉพาะ และมีอัตราโทษเช่นเดียวกับการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า นอกจากนี้สมควรกำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพิ่มเติม เพื่อประโยชน์ของคนพิการทางการมองเห็น คนพิการทางการได้ยิน คนพิการทางสติปัญญา และคนพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาที่จะสามารถเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ได้ตามความจำเป็น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๙) ของวรรคสองของมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

“(๙) ทำซ้ำ หรือดัดแปลง เพื่อประโยชน์ของคนพิการทางการมองเห็น คนพิการทางการได้ยิน คนพิการทางสติปัญญา หรือคนพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ทั้งนี้ ต้องไม่เป็นการกระทำเพื่อหากำไร และลักษณะของความพิการที่จะได้รับประโยชน์จากการทำซ้ำหรือดัดแปลงให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๙/๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

“มาตรา ๖๙/๑ ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา ๒๘/๑ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

บันทึกวิเคราะห์สรุป
สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่..) พ.ศ. ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ ดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

เนื่องจากปัจจุบันมีปัญหาการทำซ้ำ โดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์ในระหว่างการฉายในโรงภาพยนตร์ทั้งภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศ โดยไม่ได้รับอนุญาตแล้วนำไปทำซ้ำในสื่อต่าง ๆ เช่น แผ่นซีดี หรือแผ่นดีวีดี เป็นต้น ออกจำหน่ายสร้างความเสียหายทางเศรษฐกิจต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์และธุรกิจที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นการขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ และอาศัยข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ในปัจจุบัน โดยอ้างว่าเป็นการทำซ้ำเพื่อประโยชน์ของตนเอง จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยกำหนดให้การกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ในลักษณะดังกล่าวเป็นความผิดเฉพาะ และมีอัตราโทษเช่นเดียวกับการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า นอกจากนี้ สมควรกำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพิ่มเติม เพื่อประโยชน์ของคนพิการทางการมองเห็น คนพิการทางการได้ยิน คนพิการทางสติปัญญา และคนพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ที่จะสามารถเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ได้ตามความจำเป็น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

(๑) เพิ่มบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาต และมีให้นำมาตรา ๓๒ วรรคสอง (๒) มาใช้บังคับ รวมทั้งเพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับความผิดดังกล่าว (เพิ่มมาตรา ๒๘/๑ และมาตรา ๒๙/๑)

(๒) เพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของคนพิการ (เพิ่มมาตรา ๓๒ วรรคสอง (๙)) โดยมีสาระสำคัญเป็นการกำหนดลักษณะการกระทำที่เป็นการทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของคนพิการตามที่กำหนดไว้ มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(โปรดพลิก)

(๒.๑) เป็นการทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของคนพิการทางการมองเห็น คนพิการทางการได้ยิน คนพิการทางสติปัญญา หรือคนพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ส่วนลักษณะของความพิการในแต่ละประเภทของคนพิการที่จะได้รับประโยชน์นั้นต้องมีการกำหนดโดย กฎกระทรวง ทั้งนี้ เนื่องจากในปัจจุบันมีคนพิการเพียงสามประเภทที่ประสบปัญหาที่ไม่อาจเข้าถึงงาน อันมีลิขสิทธิ์ได้เพราะเหตุแห่งความพิการ ส่วนคนพิการประเภทอื่นนั้นก็เปิดโอกาสให้มีการกำหนดใน พระราชกฤษฎีกาต่อไปได้ แต่ลักษณะของความพิการนั้น เนื่องจากมีรายละเอียดที่ต้องอาศัยความเชี่ยวชาญ เฉพาะด้านที่จะกำหนดว่าลักษณะความพิการแบบใดในแต่ละประเภทที่ทำให้ไม่อาจเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ และสมควรได้รับประโยชน์จากงานที่ทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ จึงกำหนดให้ต้องกำหนด ในกฎกระทรวง

(๒.๒) บุคคลที่ได้รับการยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์

ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้กำหนดว่าบุคคลใด หรือองค์กรใด สามารถทำซ้ำ และดัดแปลงได้บ้าง แต่ทั้งนี้บุคคลดังกล่าวจะต้องทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของ คนพิการตามที่กำหนดเท่านั้น

(๒.๓) การทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ต้องอยู่ภายใต้บังคับของ มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง กล่าวคือ ต้องไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของ ลิขสิทธิ์ และไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควร

(๒.๔) ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของคนพิการที่กำหนดขึ้นนี้ ต้องนำไปใช้บังคับกับกรณีข้อยกเว้นการละเมิดสิทธิของนักแสดง โดยผลของมาตรา ๕๓ ที่ให้นำมาตรา ๓๒ มาใช้บังคับกับสิทธิของนักแสดงโดยอนุโลม

๓. ข้อมูลทางวิชาการประกอบการพิจารณา

หลักการเรื่องข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของคนพิการ

(๑) ความตกลงระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคี

ประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีในความตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับกฎหมายลิขสิทธิ์ จำนวน ๒ ฉบับ คือ อนุสัญญากรุงเบอร์ลินว่าด้วยการคุ้มครองงานวรรณกรรมและศิลปกรรม ฉบับกรุงปารีส ค.ศ. ๑๙๗๑ (Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works (Paris Act 1971)) และตามความตกลงทริปส์ (Agreement on Trade - Related Aspects of Intellectual Property Rights (TRIPs)) ซึ่งความตกลงระหว่างประเทศทั้ง ๒ ฉบับ ได้บัญญัติให้ประเทศภาคีสามารถกำหนดข้อยกเว้น การละเมิดลิขสิทธิ์ได้ในบางกรณีภายใต้เงื่อนไขว่า ประเทศภาคีต้องกำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์โดยไม่ให้ ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์ตามปกติของงานและไม่ทำให้เสื่อมประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของ ลิขสิทธิ์โดยไม่มีเหตุอันสมควร (Article 9 ของอนุสัญญากรุงเบอร์ลิน และ Article 13 ของความตกลงทริปส์) ดังนั้น ประเทศไทยสามารถกำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์สำหรับคนพิการได้ภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว

(๒) ประเทศออสเตรเลีย

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศออสเตรเลีย (Copyright Act 1968 (No. 63 of 1968 as amended)) มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการนำงานอันมีลิขสิทธิ์ไปใช้ประโยชน์สำหรับคนพิการ ในหมวด ๓ และหมวด ๔ ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวครอบคลุมคนพิการ ๒ ประเภท คือ คนพิการทางการมองเห็น และคนพิการทางสติปัญญา โดยคนพิการทางการมองเห็น หมายถึง ๑) คนที่ไม่สามารถมองเห็น ๒) คนที่มีความผิดปกติทางการมองเห็นอย่างรุนแรง ๓) คนที่ไม่สามารถควบคุมหรือจัดให้อ่านหนังสือ หรือไม่สามารถ

โปกส์หรือเคลื่อนไหวดวงตา หรือ ๔) คนที่มีความพิการทางสายตา (มาตรา ๑๐ (๑)) ทั้งนี้ กฎหมายกำหนดเงื่อนไขสำหรับคนพิการในแต่ละประเภทแตกต่างกัน ดังนี้

ในกรณีของคนที่มีความพิการทางการมองเห็น กฎหมายกำหนดให้ “องค์กรช่วยเหลือคนพิการทางการมองเห็น” สามารถทำซ้ำ หรือดัดแปลงงานวรรณกรรม และงานนาฏกรรม เพื่อการใช้ประโยชน์ของคนพิการทางการมองเห็น และการเผยแพร่ในอนาคต โดยไม่มีข้อจำกัดว่างานดังกล่าวได้รับการโฆษณาแล้วหรือไม่ ทั้งนี้ การกระทำดังกล่าวต้องไม่เป็นการแสวงหากำไร

อย่างไรก็ตาม กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศออสเตรเลียกำหนดว่า หากงานนั้นยังไม่ได้รับการโฆษณา สามารถนำมาใช้ในรูปแบบของเสียงเท่านั้น (มาตรา ๑๓๕ ZP (๑)) แต่หากงานนั้นได้รับการโฆษณาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว สามารถนำมาใช้ได้ในรูปแบบอักษรเบรลล์ ตัวอักษรขยาย รูปภาพ หรือรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ (มาตรา ๑๓๕ ZP (๒)) ทั้งนี้ คำว่า “องค์กรช่วยเหลือคนพิการทางการมองเห็น” หมายถึง องค์กรทางการศึกษา ซึ่งมีคุณสมบัติตามคำนิยามขององค์กรทางการศึกษา หรือองค์กรอื่นๆ ที่มีหน้าที่สำคัญ หรือในกรณีที่มีหน้าที่อื่นๆ ร่วมด้วย องค์กรนั้นมีหน้าที่สำคัญประการหนึ่ง ในการจัดทำสื่อประเภทงานวรรณกรรม และนาฏกรรมสำหรับคนพิการทางการมองเห็น และได้รับการประกาศในราชกิจจานุเบกษาว่าเป็นองค์กรช่วยเหลือคนพิการทางการมองเห็นตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายลิขสิทธิ์ (มาตรา ๑๐ A (๑) (c))

ในกรณีของคนพิการทางสติปัญญา กฎหมายกำหนดให้ “องค์กรช่วยเหลือคนพิการทางสติปัญญา” สามารถทำซ้ำ หรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ทุกประเภท และสิ่งอื่นๆ (eligible items) เพื่อการใช้ประโยชน์ของคนพิการทางสติปัญญา และการเผยแพร่ในอนาคตโดยกฎหมายไม่ได้กำหนดว่าสามารถนำมาใช้ในรูปแบบใดได้บ้าง (มาตรา ๑๓๕ ZS) ทั้งนี้ คำว่า “องค์กรช่วยเหลือคนพิการทางสติปัญญา” หมายถึง องค์กรทางการศึกษา ซึ่งมีคุณสมบัติตามคำนิยามขององค์กรทางการศึกษา หรือองค์กรอื่นๆ ที่มีหน้าที่สำคัญ หรือในกรณีที่มีหน้าที่อื่นๆ ร่วมด้วย องค์กรนั้นมีหน้าที่สำคัญประการหนึ่ง ในการจัดทำสื่อสำหรับคนพิการทางสติปัญญา และได้รับการประกาศในราชกิจจานุเบกษาว่าเป็นองค์กรที่มีหน้าที่ช่วยเหลือคนพิการทางสติปัญญาตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายลิขสิทธิ์

นอกจากนั้น กฎหมายกำหนดเงื่อนไขสำหรับคนพิการทางการมองเห็นและคนพิการทางสติปัญญา เช่น องค์กรช่วยเหลือคนพิการต้องมีเหตุผลว่าไม่สามารถจัดหาซื้อสำเนาใหม่ในรูปแบบดังกล่าวได้ภายในระยะเวลาอันสมควร (มาตรา ๑๓๕ ZP (๔) ถึง (๖A) และมาตรา ๑๓๕ (๒)) จากนั้น องค์กรดังกล่าวต้องชำระค่าตอบแทนการใช้ลิขสิทธิ์ให้กับองค์กรจัดเก็บ (มาตรา ๑๓๕ ZP (๑) (a) และมาตรา ๑๓๕ ZS (๑) (a)) นอกจากนี้ กฎหมายยังกำหนดให้มีการแสดงถึงการรับรู้แห่งสิทธิ (มาตรา ๑๓๕ ZQ (๔)) และมาตรา ๑๓๕ ZT (๔)) เช่น ข้อความบันทึกแสดงถึงการรับรู้แห่งสิทธิ ที่ต้องระบุชื่อของผู้สร้างสรรค์งานและองค์กรที่มีหน้าที่ช่วยเหลือคนพิการ ชื่องานอันมีลิขสิทธิ์ที่นำมาใช้ และวันที่นำมาใช้

(๓) ประเทศอังกฤษ

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศอังกฤษ (Copyright, Designs, and Patents Act 1988) ซึ่งมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดย Visually Impaired Persons Act 2002 ได้บัญญัติข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์สำหรับคนพิการทางมองเห็นในมาตรา ๓๑ F โดยกำหนดว่า คนพิการทางการมองเห็น หมายถึง ๑) คนตาบอด ๒) คนที่มีปัญหาในการมองเห็นซึ่งไม่สามารถแก้ไขได้โดยการใช้เลนส์ปรับสายตาที่จะช่วยในการอ่านได้เป็นปกติ ๓) คนที่ไม่สามารถควบคุมหรือจัดการให้อ่านหนังสือได้ หรือ ๔) คนที่ไม่สามารถโปกส์หรือเคลื่อนไหวดวงตาในระดับที่เป็นปกติให้อ่านได้ (มาตรา ๓๑ F (๔)) นอกจากนี้ ข้อยกเว้นดังกล่าวไม่ใช่บังคับแก่

งานดนตรีกรรมที่เกี่ยวกับบันทึกการแสดง งานลิขสิทธิ์ประเภทการรวบรวมข้อมูล และการทำสำเนาในงานในรูปแบบที่คนพิการสามารถเข้าถึงได้เพื่อประโยชน์ในทางการค้าอยู่แล้ว (มาตรา ๓๑ A และ B) ทั้งนี้ กฎหมายกำหนดลักษณะการใช้ประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์สำหรับคนพิการทางการมองเห็นเป็น ๒ กรณี คือ กรณีของการทำสำเนาฉบับเดียว และการทำสำเนางานหลายฉบับ

ในกรณีของการทำสำเนางานฉบับเดียว กฎหมายบัญญัติว่าบุคคลใดๆ รวมทั้งคนพิการทางการมองเห็น (มาตรา ๓๑ A) สามารถทำซ้ำ หรือตัดแปลงงานวรรณกรรม งานนาฏกรรม งานดนตรีกรรม งานศิลปกรรม หรืองานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทอื่นที่ได้รับการตีพิมพ์มาแล้วมากกว่า ๑ ครั้ง (มาตรา ๓๑ A) ให้ปรากฏในรูปแบบใดๆ ก็ได้ เพื่อประโยชน์ในการใช้สำหรับคนพิการทางการมองเห็น โดยมีข้อจำกัดว่าสามารถจัดทำได้เพียงฉบับเดียวเท่านั้น

ส่วนในกรณีของการทำสำเนางานหลายฉบับ กฎหมายกำหนดให้องค์กรทางการศึกษา หรือองค์กรที่ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไร (มาตรา ๓๑ B) สามารถทำซ้ำ หรือตัดแปลงงานวรรณกรรม งานนาฏกรรม งานดนตรีกรรม หรืองานศิลปกรรมที่มีการโฆษณาเพื่อการค้าแล้ว หรืองานอันมีลิขสิทธิ์อื่นๆ ที่ได้รับการตีพิมพ์เพื่อการค้ามาแล้วมากกว่า ๑ ครั้ง ให้ปรากฏในรูปแบบใดๆ ก็ตาม ซึ่งเป็นประโยชน์ในการใช้สำหรับคนพิการทางการมองเห็น โดยกฎหมายไม่มีข้อกำหนดในปริมาณของงาน ทั้งนี้ การกระทำดังกล่าวต้องไม่เป็นการแสวงหากำไร

(๔) ประเทศสหรัฐอเมริกา

ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์สำหรับคนพิการมีบัญญัติอยู่ในมาตรา ๑๒๑ ของกฎหมายลิขสิทธิ์ของสหรัฐอเมริกา (Copyright Act 1976 as amended (17 U.S.C. 121)) โดยกฎหมายกำหนดข้อยกเว้นสำหรับคนตาบอด และคนพิการประเภทอื่นที่ได้รับการรับรองว่าไม่สามารถเข้าถึงสื่อสิ่งพิมพ์ได้ตามปกติเนื่องจากข้อจำกัดทางร่างกายตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายว่าการจัดหาสื่อสิ่งพิมพ์ให้กับคนพิการ ค.ศ. ๑๙๓๑ (An Act to provide books for the adult blind 1931 (2 U.S.C. 135a)) (มาตรา ๑๒๑ (d)) ทั้งนี้ กฎหมายกำหนดลักษณะการใช้ประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์สำหรับคนพิการเป็น ๒ กรณี คือ การใช้ในกรณีทั่วไป (มาตรา ๑๒๑ (a) และ (b)) และการใช้ประโยชน์เพื่อการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา (มาตรา ๑๒๑ (c))

ในกรณีแรก กฎหมายบัญญัติให้องค์กรที่ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไร หรือองค์กรของรัฐบาลที่มีวัตถุประสงค์หลักในการให้บริการพิเศษเกี่ยวกับการฝึกอบรม การศึกษา การพัฒนาการอ่าน และการเข้าถึงข้อมูลเพื่อความจำเป็นของคนพิการ (มาตรา ๑๒๑ (d) (๑)) สามารถทำซ้ำ หรือตัดแปลง (มาตรา ๑๒๑ (a)) งานวรรณกรรมในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับบทละคร (นาฏกรรม) ซึ่งงานดังกล่าวต้องได้รับการโฆษณาแล้ว (มาตรา ๑๒๑ (b)) โดยองค์กรดังกล่าวสามารถนำงานอันมีลิขสิทธิ์มาถ่ายทอดในรูปแบบอักษรเบรลล์ เสียง หรือรูปแบบดิจิทัล (มาตรา ๑๒๑ (d) (๔)) เพื่อประโยชน์ในการใช้ของคนพิการ และการเผยแพร่ต่อไปในอนาคตได้ (มาตรา ๑๒๑ (d) (๔)) ทั้งนี้ การกระทำดังกล่าวต้องไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไร

สำหรับกรณีที่สอง กฎหมายบัญญัติให้สำนักพิมพ์ที่จัดทำสื่อการเรียนการสอนสำหรับคนพิการที่กระทำในนามขององค์กรการศึกษาของรัฐบาลทั้งในระดับมลรัฐ และระดับท้องถิ่น สามารถเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ที่เป็นสื่อการเรียนการสอน (print instructional materials) ตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาสำหรับคนพิการ เพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบที่จัดพิมพ์ไว้เดิม และเผยแพร่ให้กับศูนย์การเรียนการสอนต่อไป (มาตรา ๑๒๑ (c)) ทั้งนี้ การปรับเปลี่ยนรูปแบบมีความหมายรวมถึงการขยายขนาดอักษร รูปภาพ เป็นต้น (มาตรา ๑๒๑ (d) (๔))

(๕) ประเทศญี่ปุ่น

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศญี่ปุ่น (Copyright Act as amended (Act No. 48 of 1970)) มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการนำงานอันมีลิขสิทธิ์ไปใช้ประโยชน์สำหรับคนพิการทางการมองเห็น และคนพิการทางการได้ยิน โดยกฎหมายกำหนดคนพิการทางการมองเห็น เป็น ๒ กลุ่ม คือ นักเรียนที่มีความพิการทางการมองเห็น (Article 33 bis) และบุคคลทั่วไปที่มีความพิการทางการมองเห็น (Article 37) ในกรณีแรก กฎหมายบัญญัติให้บุคคลใดๆ สามารถทำซ้ำ และดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ทุกประเภท ซึ่งได้รับการเผยแพร่ในรูปแบบของตำราเรียนเรียบร้อยแล้ว (Article 33 bis (1)) เพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบที่จัดพิมพ์ไว้เดิมให้เหมาะสมกับการใช้ประโยชน์ของนักเรียนที่มีความพิการทางการมองเห็น โดยการปรับเปลี่ยนรูปแบบมีความหมายรวมถึงการขยายขนาดอักษร รูปภาพ เป็นต้น (Article 33 bis (2)) ทั้งนี้ การกระทำดังกล่าวต้องได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์ และต้องมีการจ่ายค่าลิขสิทธิ์ (Article 33 bis (2))

สำหรับกรณีที่สอง กฎหมายกำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์กับการทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ทุกประเภทให้ปรากฏในรูปแบบของอักษรเบรลล์ หรือเสียง (Article 37) เพื่อประโยชน์ในการใช้ของคนพิการทางการมองเห็น กรณีของการนำงานอันมีลิขสิทธิ์มาถ่ายทอดในรูปแบบอักษรเบรลล์ กฎหมายไม่ได้กำหนดว่าบุคคลใดสามารถกระทำได้บ้าง ส่วนกรณีของเสียง กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของห้องสมุด หรือองค์กรอื่นที่กำหนดขึ้นโดยคำสั่งของคณะรัฐมนตรี (cabinet order) (Article 37 (3))

กรณีคนพิการทางการได้ยิน บุคคลตามที่กำหนดโดยคำสั่งของคณะรัฐมนตรีที่ทำหน้าที่สนับสนุนและช่วยเหลือคนพิการทางการได้ยิน (aurally handicapped) สามารถแปลงคำพูดของงานอันมีลิขสิทธิ์ที่แพร่เสียงและแพร่ภาพ ให้เป็นตัวอักษร เพื่อประโยชน์ในการใช้ของคนพิการทางการได้ยิน (Article 37 bis)

(๖) ประเทศเกาหลี

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศเกาหลี (Copyright Act, as last amended by Law No. 9625 of April 22, 2009)) บัญญัติข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์สำหรับคนพิการทางมองเห็น และคนที่ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ตามปกติเนื่องด้วยความพิการตามที่กำหนดใน Presidential Decree (มาตรา ๓๓ (๓)) โดยบัญญัติให้สามารถนำงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ได้รับการเผยแพร่แล้วมาทำซ้ำ และแจกจ่ายในรูปแบบอักษรเบรลล์ สำหรับคนพิการทางการมองเห็น และคนที่ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ตามปกติเนื่องด้วยความพิการ (มาตรา ๓๓ (๑)) นอกจากนี้ องค์กรตามที่กำหนดไว้ใน Presidential Decree สามารถทำการบันทึกเสียงจากงานวรรณกรรมที่มีการเผยแพร่แล้วหรือทำซ้ำ แจกจ่าย หรือส่งงานในรูปแบบของการบันทึกเสียงดังกล่าว เพื่อการใช้ของคนพิการทั้งสองกลุ่มดังกล่าว

สำหรับองค์กรตามที่กำหนดไว้ใน Presidential Decree (Enforcement Decree of the Copyright Act, Presidential Decree No.22003, January 27, 2010) หมายถึง (๑) องค์กรสวัสดิการ ตามมาตรา ๕๘ (๑) ของกฎหมายว่าด้วยสวัสดิการเพื่อคนพิการ (Welfare of Disabled Persons Act) (๒) โรงเรียนพิเศษหรือโรงเรียนที่มีห้องเรียนพิเศษสำหรับคนพิการทางการมองเห็นตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาระดับปฐมวัย (Early Childhood Education Act) กฎหมายว่าด้วยการศึกษาระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา (Elementary and Secondary School Education Act) กฎหมายว่าด้วยการศึกษาพิเศษ สำหรับคนพิการ (Act on Special Education for the Disabled Persons, etc.) หรือ (๓) องค์กรใดๆ ไม่ว่าจะ จัดตั้งหรือดำเนินการโดยรัฐบาล รัฐบาลท้องถิ่น หรือนิติบุคคลที่ไม่แสวงหากำไร หรือองค์กรใดๆ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการศึกษา ศิลปะ และวิทยาศาสตร์ หรือสวัสดิการของคนพิการทางการมองเห็น เป็นต้น นอกจากนี้ ตาม Presidential Decree (Enforcement Decree of the Copyright Act, Presidential Decree No.22003, January 27, 2010) คนพิการทางการมองเห็นและคนที่ไม่สามารถอ่าน หนังสือได้ตามปกติเนื่องด้วยความพิการ คือ (๑) คนพิการทางการมองเห็น หมายถึง คนพิการทางการมองเห็น ตาม Enforcement Decree ที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยสวัสดิการเพื่อคนพิการ (Welfare of Disabled Persons Act) และ (๒) คนที่ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ตามปกติเนื่องด้วยความพิการ หมายถึง คนที่ไม่สามารถจับหนังสือมาอ่านได้เนื่องจากความบกพร่องทางกายหรือทางจิตวิทยาหรือคนที่ไม่สามารถ อ่านหนังสือได้ตามปกติเนื่องจากความบกพร่องด้านความสามารถในการอ่าน

(๗) การปกครองพิเศษมณฑลฮ่องกง (Special Administrative Region)

ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์สำหรับคนพิการปรากฏในมาตรา ๔๐ A ถึง มาตรา ๔๐ F ของกฎหมายลิขสิทธิ์ของฮ่องกง (Copyright Ordinance 2001) ซึ่งมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดย Copyright Amendment Ordinance 2007 โดยกฎหมายครอบคลุมคนพิการทางการมองเห็นที่มีลักษณะ ดังนี้ ๑) คนตาบอด ๒) คนที่มีปัญหาในการมองเห็นซึ่งไม่สามารถแก้ไขได้โดยการใช้เลนส์ปรับสายตาคือจะช่วยในการอ่านได้เป็นปกติ ๓) คนที่ไม่สามารถควบคุมหรือจัดการให้อ่านหนังสือได้ หรือ ๔) คนที่ไม่สามารถโฟกัสหรือเคลื่อนไหวดวงตาในระดับที่เป็นปกติให้อ่านหนังสือได้ (มาตรา ๔๐ A) ข้อยกเว้นดังกล่าวบังคับใช้กับการทำซ้ำ หรือดัดแปลงงานวรรณกรรม งานนาฏกรรม งานดนตรีกรรมและงานสถาปัตยกรรม เพื่อให้ปรากฏในรูปแบบใดๆ ก็ตามที่เป็นประโยชน์ในการใช้ของคนพิการทางการมองเห็น อย่างไรก็ตาม กฎหมายไม่ได้กำหนดว่าบุคคลใดสามารถทำซ้ำ หรือดัดแปลงไว้แต่อย่างใด

ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗
กับร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ที่ผ่านการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗	ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
	<p style="text-align: center;">ร่าง พระราชบัญญัติ ลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p> <p style="text-align: center;">.....</p> <p style="text-align: center;">.....</p> <p style="text-align: center;">.....</p> <p style="text-align: center;">โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์</p> <p style="text-align: center;">.....</p> <p style="text-align: center;">.....</p> <p style="text-align: center;">มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ ลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”</p> <p style="text-align: center;">มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด หกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป</p>	

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗	ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๒๘ การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ หรือสิ่งบันทึกเสียง อันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๕ (๕) ทั้งนี้ ไม่ว่าในสถานที่เป็น เสียงและหรือภาพ ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าได้กระทำ ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) ทำซ้ำหรือดัดแปลง</p> <p>(๒) เผยแพร่ต่อสาธารณชน</p> <p>(๓) ให้เช่าต้นฉบับหรือสำเนางานดังกล่าว</p>	<p>มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗</p> <p>“มาตรา ๒๘/๑ การทำซ้ำโดยการบันทึกเสียง หรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์อันมีลิขสิทธิ์ ตามพระราชบัญญัตินี้ ในโรงภาพยนตร์ตามกฎหมายว่าด้วย ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วน โดยไม่ได้รับ อนุญาตตามมาตรา ๑๕ (๕) ในระหว่างการฉายในโรงภาพยนตร์ ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ และมีให้นำมาตรา ๓๒ วรรคสอง (๒) มาใช้บังคับ”</p>	<p>กำหนดความผิดเกี่ยวกับการทำซ้ำโดยการ บันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์ ในระหว่างการฉายในโรงภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาต</p>

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗	ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๓๒ การกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ของบุคคลอื่นตามพระราชบัญญัตินี้ หากไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์และไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควร มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์</p> <p>ภายใต้บังคับบทบัญญัติในวรรคหนึ่ง การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ตามวรรคหนึ่ง มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าได้กระทำดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) วิจัยหรือศึกษางานนั้น อันมิใช่การกระทำเพื่อหากำไร</p> <p>(๒) ใช้เพื่อประโยชน์ของตนเอง หรือเพื่อประโยชน์ของตนเองและบุคคลอื่นในครอบครัวหรือญาติสนิท</p> <p>(๓) ดิชม วิจารณ์ หรือแนะนำผลงานโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น</p> <p>(๔) เสนอรายงานข่าวทางสื่อสารมวลชนโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น</p> <p>(๕) ทำซ้ำ ดัดแปลง นำออกแสดง หรือทำให้ปรากฏ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาของศาลหรือเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจตามกฎหมาย หรือในการรายงานผลการพิจารณาดังกล่าว</p> <p>(๖) ทำซ้ำ ดัดแปลง นำออกแสดง หรือทำให้ปรากฏ โดยผู้สอน เพื่อประโยชน์ในการสอนของตน อันมิใช่การกระทำเพื่อหากำไร</p> <p>(๗) ทำซ้ำ ดัดแปลงบางส่วนของงาน หรือตัดทอนหรือทำบทสรุปโดยผู้สอนหรือสถาบันศึกษา เพื่อแจกจ่ายหรือจำหน่ายแก่ผู้เรียนในชั้นเรียนหรือในสถาบันศึกษา ทั้งนี้ ต้องไม่เป็นการกระทำเพื่อหากำไร</p> <p>(๘) นำงานนั้นมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการถามและตอบในการสอบ</p>	<p>มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๔) ของวรรคสองของมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗</p>	

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗	ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๖๙ ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ หรือมาตรา ๕๒ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท</p> <p>ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>“(๙) ทำซ้ำ หรือตัดแปลง เพื่อประโยชน์ของคนพิการทางการมองเห็น คนพิการทางการได้ยิน คนพิการทางสติปัญญา หรือคนพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ทั้งนี้ ต้องไม่เป็นการกระทำเพื่อหากำไร และลักษณะของความพิการที่จะได้รับประโยชน์จากการทำซ้ำหรือตัดแปลงให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”</p> <p>มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๙/๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗</p> <p>“มาตรา ๖๙/๑ ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา ๒๘/๑ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”</p> <p>ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ</p> <p>..... นายกรัฐมนตรี</p>	<p>เพิ่มข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ เพื่อประโยชน์ของคนพิการทางการมองเห็น คนพิการทางการได้ยิน คนพิการทางสติปัญญา และคนพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ที่จะสามารถเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ได้ตามความจำเป็น</p> <p>เพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับความผิดเกี่ยวกับการทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์ในระหว่างการฉายในโรงภาพยนตร์ โดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อให้เกิดสภาพบังคับกับผู้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย</p>